Ioel - Comentarii J. N. Darby

Sensul cărţii Ioel este destul de clar, deşi unele pasaje pot fi destul de obscure. Duhul lui Dumnezeu se foloseşte de ocazia unei foamete fără seamăn, cauzată de o invazie de nenumărate armate de insecte pentru a trezi atenţia poporului faţă de ziua lui Yahve, acea zi mare şi grozavă, care trebuie să vină şi în care puterea se va manifesta în judecată sau Cel care arătase îndelungă răbdare urma să intervină pentru a revendica gloria cuvenită Numelui Său, glorie care fusese ştirbită în urma păcatului poporului său, şi pentru a se răzbuna pe tot ce se ridică împotriva Lui. Ceea ce ni se prezintă ca fiind nuiaua lui Yahve este armata care vine din nord, Asirianul – acela pe care-l găsim atât de des în profeţi, dar, la sfârşit, Dumnezeu Însuşi, după ce va fi pedepsit pe poporul său prin intermediul acestui vrăjmaş, intervine pentru nimicirea lui şi pentru ca să judece toate naţiunile strânse în jurul Ierusalimului.

Cercetând profeţia, cititorul poate remarca faptul că ea distinge între foametea care anunţa ziua lui Yahve şi acea zi în sine. Pentru aceasta este suficient să comparăm Ioel 1:15 şi Ioel 2:1,11. Starea de foamete şi pustiire, interpretată de Duhul profeţiei, cheamă poporul să se prezinte înaintea lui Yahve, pentru că urma să vină ziua lui Yahve.

Se dă alarma pentru că ziua era aproape, după care ziua este zugrăvită ca invazia unui popor cum Israel nu mai văzuse vreunul asemănător vreodată. Era de fapt oastea lui Yahve pentru că puterea Lui era cu ea, ca şi cu acela care era nuiaua. Vocea lui Yahve se auzea vestind că ziua Lui era prezentă (Ioel 2:11). Aici vedem un exemplu de ceea ce este obişnuit în învăţăturile din profeţii: un anumit eveniment este folosit de Duhul profeţiei pentru a trezi, fără-ndoială, conştiinţa poporului, chiar în timpul acelui eveniment, dar şi pentru a schiţa un eveniment mult mai serios din zilele din urmă. Judecata lui Dumnezeu, deja meritată de popor, dar suspendată asupra capului lor pentru un timp, prin răbdarea Lui, aşteaptă momentul când îndelunga răbdare nu va mai avea efect, ajungând inutilă, când planurile înţelepciunii Lui se vor descoperi. Duhul lui Dumnezeu avertizează poporul cu privire la judecată, la care trebuia să ia aminte chiar în acel timp, şi prezintă instrumentele pe care răzbunarea lui Dumnezeu le va folosi în viitor, când judecata va fi chiar executată. Astfel, primul capitol din Ioel prezintă ravagiile făcute de insecte, care, din cât s-ar părea, aduseseră o foamete grozavă, şi, prin aceasta, el caută să atingă conştiinţa poporului în momentul profeţiei. Din al doilea capitol deja profeţia trece în viitor şi prezintă un popor care, în zilele din urmă, va face distrugeri şi el în toată ţara lui Israel. Dar, la începutul capitolului Duhul se limitează să dea alarma, vestind venirea acelei zile.

Aici ne este amintită rânduiala din Numeri 10. În versetul 9 din acest ultim capitol se dă ordinul să sune alarma atunci când vrăjmaşul va fi în ţară, şi Yahve îşi va aminti de popor. În versetul 7, dacă adunarea trebuia să fie strânsă, era porunca să sune din trâmbiţă, dar să nu sune alarma. Astfel, în Ioel, sună alarma în Sion (Ioel 2:1). Era prezent poporul mare şi puternic care devasta ţara. Un singur lucru mai putea da speranţă, şi tocmai acel lucru era cel mai groaznic dintre toate: Yahve conducea acel popor nimicitor şi ei erau armata Lui. Din aceasta se naşte speranţa credinţei. Cel care a recunoscut trâmbiţa lui Dumnezeu - care, trezit de duhul profetic, când Duhul sună alarma, şi prezintă în avans (aşa cum numai Duhul o face) acel rău grozav, cu toate nuanţele lui, ca fiind lucrarea lui Yahve, - acela care a recunoscut că este judecata lui Dumnezeu, că Yahve este în aceasta, poate face recurs la Yahve potrivit cu dragostea Lui pentru poporul său, aşezându-se înaintea Lui potrivit căilor Sale. Acesta este caracterul adevăratei credinţe în orice timp şi mai ales poziţia specială a rămăşiţei credincioase în zilele din urmă.

Ziua lui Yahve, iminentă în fapt, şi înţeleasă cu adevărata ei semnificaţie prin inteligenţa dată de Duhul profetic, este un apel la pocăinţă adresat având în vedere momentul când aceasta va fi necesară, pentru acel moment rânduit de Dumnezeu ca să intervină direct faţă de poporul său. Sunt căile lui Dumnezeu: numai el cunoaşte timpul, lucrează prin împrejurări exterioare pentru a obliga pe poporul său să fie atent şi acţionează prin mărturie pentru a-i îndrepta inima. Aşa a fost şi în zilele lui Isus. Mărturia lui Dumnezeu era prezentă cu puţin înainte ca judecata grozavă să se abată asupra poporului. Cel care are urechi ca să asculte profită de acest fapt şi se bucură de intervenţia lui Dumnezeu într-o eliberare despre care El a spus deja că este mai bună, dar care are alt caracter decât aceea de care se va bucura Israel în zilele din urmă. “Domnul adăuga în fiecare zi pe cei care erau mântuiţi” (Fapte 2:47).

Versetele 12, 13 şi 14 ne prezintă mărturia profetului care cheamă inimile la pocăinţă în vederea pedepselor care urmau să vină asupra poporului. În versetul 15 vedem că sună trâmbiţa lui Dumnezeu pentru a chema poporul şi a-i strânge (potrivit cu Numeri 10:7), pentru ca să se roage de El să-şi abată mânia, pentru că poporul trebuia în mod necesar să I se adreseze Lui, Celui care dirija judecăţile. Cât este de bine să ai a face cu Dumnezeu, să-L vezi pe El în judecată chiar dacă este un foc mistuitor! Aşa a socotit David cu ocazia numărării poporului.

În pasajul pe care-l studiem vedem că umilirea trebuie să fie universală şi completă, pentru că până şi preoţilor li se spune să iasă din templu ca să strige către Yahve împreună cu poporul pentru a face apel la fidelitatea Lui, ca naţiunile să nu spună: “unde este Dumnezeul lor?” cum I-au spus iudeii Domnului Isus. Yahve va răspunde poporului care s-a smerit într-atât şi va da belşug în ţară; poporul nu va mai fi de batjocoră printre naţiuni, iar armata venită din nord, care nimicise ţara ca o invazie de lăcuste, va fi alungată, împinsă spre răsărit, judecată din cauza orgoliului ei pentru că a pretins să facă fapte mari, dar Yahve este de fapt Acela care face fapte mari, salvând ţara de toate spaimele ei. O binecuvântare deplină şi îmbelşugată se va răspândi peste ţara lui Israel; copiii Sionului se vor bucura în Yahve, Dumnezeul lor; de atunci poporul lui Yahve nu va mai fi de ruşine; el va primi belşugul pentru toţi acei ani în care au fost lipsuri, va avea siguranţa prezenţei lui Yahve în mijlocul lui, a Dumnezeului său şi nu a altuia şi nu va mai fi niciodată de ruşine. Binecuvântarea şi Însuşi Cel care binecuvântează îi vor garanta că nu vor mai fi batjocora naţiunilor.

Dar aceasta nu este totul: până aici este binecuvântarea temporală, restaurarea lui Israel pentru ca să se bucure de binecuvântarea din timpurile din vechime, aceasta însă pe temeiul harului – ceea ce va face ca poporul să nu poată pierde binecuvântarea; dar li se va mai da ceva nou: Dumnezeu va răspândi Duhul său peste orice carne. Tinerii şi bătrânii poporului vor avea viziuni şi vise şi până şi peste robii şi roabele lor va veni această ploaie dar de sus. Versetul 30 * reia subiectul sub un alt aspect şi nu urmează succesiunea directă. Înainte de marea şi grozava zi a lui Yahve vor fi semne şi minuni în ceruri şi pe pământ şi se va face simţită groaza de Yahve, şi, atunci, oricine va chema numele lui Yahve va fi mântuit pentru că mântuirea va fi în Sion şi în Ierusalim, după cum a anunţat deja Yahve, şi în rămăşiţa pe care Yahve o va chema.

Iată deci principalele evenimente din zilele de la urmă, expuse pe scurt dar în mod clar. Un vrăjmaş puternic care va veni din nord va distruge toată ţara, ca un instrument al judecăţii lui Yahve asupra poporului şi asupra ţării, în legătură cu vechile relaţii şi binecuvântări temporale,

poporul fiind invitat la pocăinţă prin Duhul profetic, pentru ca Dumnezeu să înceteze acea plagă. Pentru această pocăinţă, Dumnezeu va da binecuvântarea temporală, va alunga armata din nord şi o va distruge. Ocara sub care era poporul din cauza păcatelor lor va înceta pentru totdeauna. Apoi este anunţată o anumită ordine a evenimentelor, ceva exact cu privire la relaţiile imediate dintre Dumnezeu şi popor, şi aceasta sub două aspecte. În primul rând binecuvântarea temporală acordată poporului restabilit în favoarea lui Dumnezeu, care va fi însoţită de dar mult mai minunat, ca mărturie semnificativă a iubirii Lui, şi anume Duhul Sfânt care va fi răspândit larg, de el bucurându-se şi cei mai simpli şi cei mai umili.

În al doilea rând**, înainte de venirea zilei celei mari a lui Yahve, vor fi semne minunate trimise din partea Lui, şi oricine va chema numele Lui va fi mântuit. Inima, recunoscându-L pe Yahve, se va întoarce la El, pentru că, în acea zi grozavă a mâniei lui Dumnezeu, va avea loc eliberarea în Sion şi Ierusalim, cetatea Lui aleasă. El va interveni în judecată şi îşi va aminti de îndurare şi va fi o rămăşiţă pe care El o va chema în harul Lui. Este evident că toate acestea se vor împlini în zilele din urmă, când va fi dezvăluită taina lui Dumnezeu şi Dumnezeu Se va arăta guvernând în dreptate şi bunătate pe pământ, deşi rămăşiţa pocăită primeşte binecuvântarea spirituală în mod creştin, ca şi cea a legământului cel nou. Toată cuprinsul profeţiei consider că ne arată clar că Ioel nu vorbeşte de fiară, nici de antihrist, ci de puterile naţiunilor care nu fac parte din sistemul apostat. Ne putem aminti că, în Daniel 9, ni se spune că, din cauza protecţiei idolilor va fi un pustiitor, şi despre acest pustiitor vorbeşte Ioel, nu despre cel care va face un legământ cu Israel. De aceea Yahve răcneşte din Sion şi-Şi face vocea auzită din Ierusalim. Judecata nu vine din cer împotriva fiarei şi a armatelor ei, ci din Ierusalim împotriva vrăjmaşilor şi a pustiitorilor lui Israel.

Mai rămâne să remarcăm ceva aici. Duhul lui Dumnezeu a avut grijă să-şi încheie complet subiectul la versetul 27; pământul este complet eliberat de armata din nord şi binecuvântarea temporală este dată pentru ca Israel să se bucure de ea permanent sub har. Yahve este prezent acolo şi poporul Lui nu va mai fi niciodată de ruşine. Versetele de la 28 la 32 din capitolul 2 sunt ceva cu totul deosebit, şi aceasta din motive importante. Considerând pocăinţa poporului, Duhul Sfânt trebuia să fi fost dat înainte de executarea judecăţii, pentru ca oricine va chema numele lui Yahve să fie mântuit. Dar respingerea lui Mesia aduce, în mod necesar, judecata (deşi alte planuri ale lui Dumnezeu trebuiau să se-mplinească cu privire la Biserică, deosebit de sistemul iudaic), templul fiind dat puterii vrăjmaşului, care, fiind trimis ca armata lui Yahve, i-a distrus pe acei ucigaşi şi le-a ars cetatea. Au venit zilele din urmă, sfârşitul veacului cu privire la iudei, deşi istoria trebuie să-şi reia cursul pentru judecata definitivă, când planurile lui Dumnezeu cu privire la Biserică vor fi împlinite. Ori, dacă judecata este astfel grăbită, nu se poate ca îndurarea să întârzie şi să nu vină înaintea ei. Duhul Sfânt a fost dat, potrivit promisiunii, rămăşiţei care a ascultat chemarea lui Yahve şi a fost turnat peste orice făptură. Eliberarea a fost în Sion, deşi cei răscumpăraţi, care trebuiau să fie salvaţi, au fost transpuşi în Biserică - pentru că încă nu a venit timpul pentru reluarea guvernării lui Dumnezeu - până ce Acela căruia i-au fost ei încredinţaţi se va asocia cu cei care, prin har vor avea de suferit împreună cu El pentru a fi glorificaţi împreună. Atunci va avea loc împlinirea finală a acestei taine: ziua cea mare şi grozavă a lui Yahve. Hristos va lua puterea Lui cea mare şi va împărăţi.

Ceea ce vom spune ne va face să înţelegem adevărata importanţă a distrugerii Ierusalimului de către romani, locul pe care-l are această distrugere în desfăşurarea căilor lui Dumnezeu şi relaţia ei cu căile Lui pe pământ între această distrugere şi ceea ce s-a petrecut la Cincizecime.

Mai trebuie să remarcăm încă un lucru, aceasta în legătură cu planurile de har faţă de naţiuni, Duhul lui Dumnezeu foloseşte termeni care lasă deschisă uşa pentru naţiuni: Duhul va fi turnat peste orice făptură şi oricine va chema numele lui Yahve va fi mântuit – expresie de care apostolul Pavel s-a folosit des în acest sens.

Este interesant să amintim aici situaţiile în care este folosită expresia “orice carne”. Ea implică, în ceea ce priveşte împlinirea deplină, ceea ce va avea loc la sfârşitul veacului, şi anume că Dumnezeu va ieşi din cercul strâmt al rânduielilor iudaice pentru a lucra faţă de orice om de pe pământ. Aceasta este deja valabil, sub aspect moral, prin evanghelie, dar aceasta va fi valabil în ceea ce priveşte guvernarea lui Dumnezeu la sfârşit. Hristos a intrat în staulul strâmt venind pe pământ (deşi lucrarea Lui şi prezenţa persoanei Lui au avut un sens mult mai larg), Şi-a scos oile afară şi a chemat şi altele ca să alcătuiască o turmă mântuită, liberă şi păscută în păşuni grase. Evanghelia (mă refer la administrarea ei) a fost trimisă mai târziu în toată lumea în legătură cu Ierusalimul sau Galileea prin intermediul celor doisprezece***; a fost predicată în legătură cu cerul prin intermediul lui Pavel. În fine, mai târziu, Dumnezeu, cu puterea Sa guvernamentală, va lucra asupra oricărei făpturi.

Isaia 40:5: “Şi gloria lui Yahve se va descoperi, şi orice făptură (carne) o va vedea”. Aici gândul Duhului merge înainte până în zilele din urmă, când Hristos se va descoperi, dar Yahve, care trebuie să binecuvânteze, a venit deja, şi mărturia divină a celui care strigă în pustiu a fost dată, ca şi cea a sângelui legământului cel nou, care a fost vărsat, chiar dacă Israel nu a vrut să ţină cont de acestea.

Isaia 40:6: “Orice făptură (carne)”, chiar şi poporul, “este ca iarba”. Israel nu şi-a însuşit aceasta încă, dar rămăşiţa a fost binecuvântată. Isaia 66:16: “Yahve va intra la judecată cu orice carne, cu foc şi cu sabia Lui” – este judecata care se extinde peste toţi.

Aici, în Ioel, Duhul este vărsat peste toţi pentru a manifesta prezenţa lui Dumnezeu, astfel ca binecuvântarea să fie peste toţi oamenii, nelimitându-se numai la iudei.

Putem compara avertismentul adresat de Zaharia 2:13; cântarea milenară a lui Hristos, Psalmul 145: “Orice făptură să binecuvânteze Numele Lui cel sfânt de acum şi până-n veac”; judecata apostaţilor , Isaia 66:24: “Ei vor fi o pricină de dezgust pentru orice făptură (carne)”. Vedeţi şi Geneza 6:12.

În capitolul 3, Duhul prezintă mai în detaliu împrejurările din zilele din urmă, acele zile în care Dumnezeu va aduce înapoi pe captivii lui Iuda şi ai Ierusalimului. Această epocă precedă timpul de pace şi de binecuvântare, în care orice blestem va fi înlăturat. Este judecata naţiunilor, judecată necesară pentru a revendica drepturile lui Dumnezeu în legătură cu poporul Lui asuprit şi pentru a înaintea naţiunilor tot ce este El în guvernarea Lui pe pământ. Aici nu este vorba despre cele zece seminţii, nici de restaurarea generală a lui Israel. Înaintea binecuvântării depline a poporului Său trebuie ca Dumnezeu să reia guvernarea imediată a acestui popor, de acolo unde a întrerupt-o, reluând în stăpânire sediul acestei guvernări, pe care El însuşi îl alesese dinainte. Acolo, în puterea Lui, El se va judeca cu toate naţiunile care pun în discuţie drepturile Lui, manifestându-Se în mijlocul poporului său şi lucrând ca avându-Şi locuinţa cu ei, susţinându-le dreptul ca unora care sunt ai Lui, pentru că Israel este moştenirea Lui. Iosafat înseamnă judecata sau sceptrul lui Yahve. Acolo El se judecă cu naţiunile în favoarea poporului său, pe care naţiunile l-au risipit şi a cărui ţară şi-au împărţit-o între ele.

El aminteşte de toate necazurile poporului ca fiind ale Lui; prin El, relele care l-au atins vor cădea, în judecată, asupra naţiunilor în judecată care au făcut poporul să sufere.

Naţiunile sunt chemate să se pregătească pentru război şi ele trebuie să se strângă toate împreună: să se ridice deci (s-a terminat cu îndeletnicirile lor paşnice) şi să vină în valea lui Iosafat. Yahve Se va aşeza acolo pentru a judeca toate naţiunile din împrejurimi, şi, dacă naţiunile trebuie să ridice pe oamenii lor puternici pentru această zi a lui Dumnezeu, Dumnezeu va aduce şi El pe oamenii Lui puternici (v. 11).

Dar, oricât de mare ar fi mândria războinicilor, este totuşi judecata lui Dumnezeu: secera lui Dumnezeu va secera pământul, teascul Lui va fi plin şi vasele se vor revărsa pentru că nelegiuirea este mare. În Apocalipsa este o distincţie clară între seceriş şi stoarcerea strugurilor, prima fază reprezentând judecata care desparte pe cei buni de cei răi şi invers, iar cea de-a doua executarea răzbunării. Aici mi se pare că acestea împreună prezintă ideea generală a executării judecăţii, deşi imaginea teascului este cea mai puternică. În acea zi mulţimile vor cunoaşte consecinţele respingerii cuvântului harului şi ale orgoliului care le-a făcut să se ridice împotriva lui Yahve al oştirilor. Orice ordine guvernamentală, cu strălucirea şi puterea ei, dispare înaintea judecăţii lui Dumnezeu.

Dar Yahve însuşi va lua frâiele guvernării pe pământ şi-Şi va face auzit, din Ierusalim, glasul; cerurile şi pământul vor tremura la intervenţia Lui. Dacă această intervenţie este judecata celor răzvrătiţi, Cel care intervine, Yahve, va fi încrederea poporului său, El va fi tăria fiilor lui Israel. Şi aşa Îl vor recunoaşte ca Yahve, Dumnezeul lor, care locuieşte în Sion, muntele sfinţeniei Lui. Ierusalimul va fi sfânt, iar străinii nu vor intra în el ca să-l pângărească şi cetatea nu va mai fi prada lor. Nu numai atât, ci o binecuvântare abundentă va fi pe pământul poporului preaiubit; vinul va curge din munţii lor, lapte din dealurile lor; râurile lui Iuda vor fi pline de apă şi uun izvor va ieşi chiar din casa lui Yahve şi va uda valea Sitim (comparaţi cu Ezec. 47, Zaharia 14:8). Egiptul şi Edomul vor fi devastate, dar Iuda şi Ierusalimul vor avea binecuvântare pentru totdeauna, pentru că Yahve le va fi curăţit. Vedem că este harul eficace şi suveran.

Vom remarca faptul că profetul se limitează la a constata binecuvântarea lui Iuda şi a Ierusalimului, că scena judecăţii naţiunilor se raportează la judecata care se va înfăptui în ţinutul Iudeii, unde se vor strânge armatele lor, - judecată care se va împlini pentru a-L pune pe Yahve în posesia tronului său pe pământ, sau, mai curând, El ia tronul în posesie executând judecata, şi, ca urmare, El binecuvântează poporul pe care l-a curăţit prin har. Este semnalată în mod special o armată nimicitoare, cea care vine din nord. Pare că pustiirea ţării va fi mare înainte de intervenţia lui Yahve, astfel că poporul va fi de ocară înaintea naţiunilor. Dar va fi vai de cei care vor dispreţui poporul lui Dumnezeu. Dacă acea armată anunţă ziua lui Yahve, Yahve însuşi va interveni pentru ca acea zi să fie într-adevăr a Lui, şi, intervenind, va elibera poporul pe care-l iubeşte.

clickbible.org